

Palatul Copiilor Vaslui

„APRILIE, INEDIT”
Activitate în Programul Național
„Școala Altfel”

Autor, prof. Mirela Nistoroschi

Vaslui, 2021

Introducere

Programul național „Școala altfel”, a debutat din anul școlar 2011 - 2012, implicand, deopotrivă, elevii și dascălii lor, în activități nonformale, interesante, care să le valorizeze talentul, preocupările extra-școlare și competențele în domenii cât mai diverse și interesante. Clopoșelul “Școlii Altfel” a sunat în fiecare an după un altfel de orar, pentru activități care exced curriculumul național și care aduc plus-valoare întregii comunități școlare: competențe, coeziune, spirit de echipă și, nu în ultimul rând, un zâmbet elevilor și dascălilor implicați.

Programul național „Școala altfel” oferă un spațiu generos de manifestare a creativității și imaginației, spațiu de „cautări” pentru îmbogățirea bagajului de cunoștințe, de îmbinarea într-un mod atractiv a teoriei cu aplicațiile în viața de zi cu zi, învățarea preocupărilor individuale într-un context favorabil dezvoltării socio-emoționale.

O activitate inedită a programului „Școala altfel”, derulată la Palatul Copiilor Vaslui, la Cercul de limba engleză a fost „APRILIE, INEDIT”, pentru aducerea în actualitate a unor informații mai puțin cunoscute despre evenimente și personalități ale lunii aprilie.

De ce Aprilie? Luna Aprilie, a fost prima ediție când a debutat în învățământul românesc programul național „Școala Altfel”

Informațiile adunate cu ocazia acestei activități pot constitui un material prețios și poate fi valorificat deopotrivă de educatori și discipolii lor.

Prof. Mirela Nistoroschi

*Aprilie,
când se deschid mugurii...*

„Aprilie este o promisiune ce trebuie ținută de către luna mai ” - Hal Borland

APRILIE,

APRILIS,

PRIER,

MOUNICHION...

Numele lunii aprilie (latină: Aprilis) vine de la cuvântul latinesc *aperio*, *ire* = a deschide, deoarece în aprilie se deschid mugurii plantelor.

Înainte de anul 700 î.Hr., luna aprilie era a doua lună a anului în calendarul roman și avea 29 de zile.

După ce Iuliu Cezar a introdus calendarul iulian în 45 î.Hr., luna aprilie avea 30 de zile și devenea a patra lună a anului.

Grecii numeau luna aprilie Mounichion.

În România, luna aprilie, popular, se numește prier, florariu, traista-n băț.

În aprilie continuă semănăturile de primăvară, se închid țarinele pentru pășunatul devălmaș, se formează turmele, se tund oile înainte de a fi urcate la munte, se construiesc sau se repară țarcurile și oboarele pentru vite etc.

Aprilie începe cu aceeași zi a săptămânii ca și iulie în toți anii și ca ianuarie în anii bisecți.

1 APRILIE 1881

"La noi sunt codri verzi de brad
Și câmpuri de mătăasă;
La noi atâția fluturi sunt,
Și-atâta jale-n casă.
Privighetori din alte țări
Vin doina să ne-asculte;
La noi sunt cântece și flori
Și lacrimi multe, multe..."

La 1 aprilie 1881 s-a născut Octavian Goga, poetul pătimirii noastre, în satul Rășinari, de lângă Sibiu, fiul preotului ortodox Iosif Goga și al soției sale, Aurelia, învățătoare. Octavian Goga a fost un poet român ardelean, de origine aromână, politician de extremă dreaptă, prim-ministrul al României de la 28 decembrie 1937 până la 11 februarie 1938 și membru al Academiei Române din anul 1920.

Ziarul **Tribuna** din Sibiu a publicat prima sa poezie, intitulată **Atunci și acum**, semnată Tavi, fiind încă elev de liceu. Ion Pop –Reteganul i-a adresat primele încurajări: "**Ai talent, tinere amic, cultivează-l cu diligență, că poți deveni mare. Ziua bună de dimineață se arată!**" După aceste încurajări i se publică poezia "**Nu-i fericire pe pământ**"

După primul volum de poezii, reeditat de editura Minerva, considerat **un adevărat eveniment literar**, criticul Ion Dodu Bălan aprecia că acesta este **Începutul unei noi epoci pentru sufletul nostru românesc pentru că nimeni nu a întrecut la noi vigoarea, puritatea și muzica limbii, bogăția colorilor, originalitatea ideilor, seninătatea concepțiilor, candoarea expresiilor, și fondul sănătos național, ce se concentrează în aceste poezii.**

Poeziile din acest volum sunt considerate **Creațiuni geniale** și cei mai valoroși critici "**înțeleg rosturile sociale, naționale și estetice ale acestei apariții în istoria liricii românești**"

2 APRILIE 1867

La 2 aprilie 1867, Mihai Eminescu a publicat, în Familia, poemul *"CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE"*. În anul 2017 s-au împlinit 150 de ani de la publicarea poemului „Ce-ti doresc eu tie, dulce Romanie”.

.....

„Fiii tăi trăiască numai în frăție
Ca a nopții stele, ca a zilei zori,
Viața în vecie, gloriei, bucurie,
Arme cu tărie, suflet românesc,
Vis de vitejie, fală și mândrie,
Dulce Românie, asta ți-o doresc!”.

Povestea poemului "CE-ȚI DORESC EU ȚIE, DULCE ROMÂNIE"

În anul 1866, după moartea profesorului său preferat, Aron Pumnul, Mihai Eminescu pornește de la Cernăuți pe *Drumul cel mare împărătesc* spre capitala românismului-Blajul...

În romanul autobiografic „Geniu pustiu” Eminescu povestește călătoria sa spre Blaj din vara anului 1866: „Într-o zi frumoasă de vară, îmi făcui legătura, o pusei în vârful bățului și-o luai la picior pe drumul cel mare împărătesc. Holdele miroseau și se coceau de arșița soarelui...eu îmi pusesem pălăria în vârful capului astfel încât fruntea rămânea liberă și goală și fluieram alene un cântec monoton, și numai lucii și mari picături de sudoare îmi curgeau pe frunte deasupra obrazului”.

Drumul cel mare împărătesc, drum strategic construit de austrieci în perioada 1786-1808, pe ruta: Snyatin, Cernăuți, Storojineț, Vicov, Marginea, Solca, Gura Humorului, Câmpulung, Vatra Dornei, era un drum militar construit de populația satelor pe care le traversa și era principala cale de comunicație din Bucovina. Pe acest drum va călători și Mihai Eminescu în primăvara anului 1866, pentru a ajunge la Blaj- *Capitala românismului*.

Mihai Eminescu pornește direct spre Blaj prin Vatra Dornei, Bistrița, Reghin, Târu-Mureș, Târnăveni, Mediaș, Blaj, pe *Drumul Țării* (Calea Josefiană), fără a mai trece pe la Ipotești, unde, în acea perioadă era o mare epidemie de holeră. Drumul său a fost destul de greu, mergând când pe jos, când luat în căruțele unor negustori, mâncând și dormind pe unde putea: „Zi de vară pân-în seară am tot mers fără să stau de fel. Soarele era la apus, aerul începea a se răcori, holdele păreau că dorm din freacățul lor lung, de-a lungul drumului de țară oamenii se-ntorceau de la lucrul câmpului, cu coasele de-a spinare, fetele cu oale și donițe în amândouă mâinile, boii trăgeau încet în jug și carul scârțâia...Ascuns în maluri, dormea Murășul, pe el trosnea de căruțe podul de luntri, pe care-l trecui și eu...De departe se vedeau munții mei natali, uriași bătrâni cu frunțile de peatră spărgând nourii și luminând țepeni, suri și slabi asupra lor”. Acest lung drum parcurs de tânărul Eminescu i-a dat posibilitatea să cunoască meleagurile locuite de români, aflate sub stăpânirea Imperiului Austro- Ungar, să vadă cu ochii lui viața românilor din aceste provincii, să constate frumusețile și bogățiile locurilor pe unde a trecut.

Ajuns la Blaj, *Capitala românismului*, de pe Dealul Hulei, Eminescu exclamă: „Te salut din inimă, Romă- mică. Îți mulțumesc, Dumnezeu, că m-ai ajutat s-o pot vedea!”.

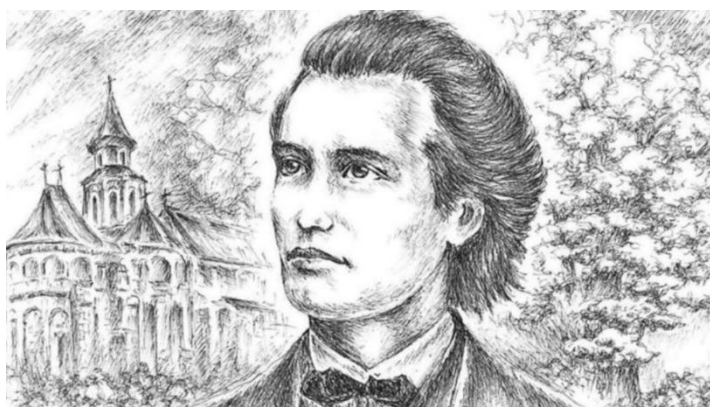
Eminescu are prilejul să cunoască această capitală a românismului, școlile și profesorii acestui important centru școlar, să cunoască mulți dintre studenții de aici și să-și facă prieteni.

De aici, Eminescu a aplecat la Sibiu, apoi s-a îndreptat spre Râmnicu -Vâlcea pe Valea Oltului, pe cunoscuta arteră *Traiană*, admirând defileul Oltului și vestigiile istorice din această parte a țării. Primul popas l-a făcut la Mănăstirea Cozia unde a fost găzduit. Chipul luminos al lui Mircea cel Mare, ctitorul mănăstirii, va fi evocat în poezia *Scrisoarea III*. Aici s-a recules la mormântul Domnitorului.

Din nou Eminescu are prilejul să cunoască frumusețile locurilor de pe Valea Oltului, locuri încărcate de istorie și de o frumusețe care-l încântă. Luând drumul spre București, Eminescu călătorește când cu vre-o căruță de țărani sau negustori, când pe jos și spre sfârșitul lunii octombrie ajunge la București

Eminescu parcurge astfel, o mare parte din teritoriile locuite de români, din Bucovina, Ardeal, Oltenia și Muntenia, cunoaște frumusețile locurilor pe unde călătorește, observă obiceiurile și viața românilor, culege și notează în carnetul său, impresii, expresii populare, culege material pentru poeziile sale viitoare.

Impresiile puternice care l-au marcat pe Eminescu în această călătorie, l-au făcut să compună o frumoasă odă intitulată „*Ce-ți doresc eu ție, dulce Românie!*”, poezie trimisă lui Iosif Vulcan pentru a fi publicată în revista *Familia*. Oda apare în *Familia* III, nr.14 din 2/14 aprilie 1867 și apoi în volumul de „Proză și versuri” a lui V. G. Morțun, în 1890.

Bibliografie: Ing. Nicolae IOSUB – BOTOȘANI , redactor al Revistei „Luceafărul”

În anul 2003 a înființat Gruparea Colecționarilor cu tema „Mihai Eminescu” și a scos trimestrial *Buletinul Informativ „Mihai Eminescu”* (2003-2009), pentru care a și fost distins cu diploma și medalia de bronz argintat la Expoziția „Librafilă 2007” de la Cluj, iar pentru cartea **Eminescu în filatelie** cu medalia de argint. Pentru colecția cu tema „Mihai Eminescu” și pentru activitatea „de cunoaștere și cinstire a poetului prin expoziții, materiale filatelice și numismatice și prin studiile publicate în *Buletinul Informativ*”, Editura Gee din Botoșani i-a acordat Premiul EMINESCU, Medalia „Teiul de Argint”, Botoșani, 2007.

4 APRILIE 1953

La 4 aprilie 1953 a murit Carol al II-lea, regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940.

Carol al II-lea al României a fost regele României între 8 iunie 1930 și 6 septembrie 1940. *Carol a fost primul născut al regelui Ferdinand I al României și al soției sale, regina Maria,* dobândind prin naștere titlul de Principe de Hohenzollern-Sigmaringen, transformat mai târziu de Ferdinand în *Principe al României*.

După o lungă călătorie în jurul lumii, a cunoscut-o pe principesa Elena a Greciei, cu care s-a căsătorit în martie 1921, *cuplul având un copil, pe principele Mihai*.

Dotat cu o inteligență extraordinară și pasionat de cultură, al cărei patronaj, rămâne una din realizările sale majore, reputația Regelui Carol este pătată de viața sa privată, care a interferat cu administrarea treburilor de stat, și de măsurile brutale luate împotriva Gărzii de Fier. Carol rămâne o personalitate controversată.

De altfel, *regele Mihai nu a mai reluat vreodată legătura cu el. Nici la ceremonia de înhumare a rămășițelor lui Carol al II-lea, la Mănăstirea Curtea de Argeș din 2003, regele Mihai nu s-a prezentat.*

6 APRILIE 1749

La 6 aprilie 1749, Constantin Mavrocordat a abolit șerbia în Moldova, prin redefinirea statutului vecinilor, care nu mai sunt considerați robi, ci țărani fără pământ. Anterior, la 5 august 1746, se instituisese aceeași reformă în Muntenia, desființând rumânia.

Familia Mavrocordat (în greacă veche *Μαυροκορδάτος*) a fost o familie boierească română provenită din Fanar, care a dat Țării Românești și Moldovei mai mulți domni fanarioți în secolul al XVIII-lea.

Constantin Mavrocordat, fiul lui Nicolae, a domnit în total de zece ori, atât în Moldova, cât și în Țara Românească.

Constantin Mavrocordat a fost înainte de toate un domn învățat, tatăl său fiind foarte stăruitor în ceea ce privea educația moștenitorului său, pregătindu-l pentru o continuare a politicii sale.

Epoca fanariotă a fost privită pentru o lungă perioadă de timp, dintr-o perspectivă negativă. A fost trecută foarte ușor cu vederea activitatea reformatoare, cu scop modernizator a principelui Constantin Mavrocordat. Semnificația politicii de reformă a domnitorului fanariot trebuie reevaluată în contextul european și românesc al secolului al XVIII-lea. Domnul luminat va reforma administrația, justiția, sistemul fiscal, învățământul, înființând instituții inexistente la acea vreme în Țările Române. Rolul jucat de reformator în istorie și, mai ales, în cultură, este incontestabil. Eforturile sale de modernizare a societății românești s-au concretizat într-un document publicat în anul 1742 în jurnalul „Mercure de France” cu titlul sugestiv de Constituție. Domniile sale au reprezentat o perioadă de înnoire în planul gândirii politice, sociale, administrative și al culturii sub influența ideilor iluministe.

Politicile administrative, juridice, sociale, militare ale omului politic au fost dublate de remarcabile reforme în domeniul cultural, Constantin Mavrocordat fiind un spirit viu, avid de cultură cu o educație aleasă, primită prin grija tatălui său Nicolae Mavrocordat – principele filosof – care îi înmulțea în permanență cunoștințele prin lungi discuții despre politică, filosofie, noile apariții de cărți din celebra bibliotecă de la Văcărești. Despre cultura domnului reformator vorbește cu patos un geograf grec N.A. Katsaitis venit la Iași pentru a candida la funcția de istoric oficial al domnului: „Acest domn este pe de altă parte, foarte erudit petrecându-și toate orele libere din zi și o mare parte din noapte în lectură continuă, iubitor de literați, determinându-i să vină la el cu mari salarii; el posedă mai multe limbi: greaca vulgară, greaca literară, turca, latina, italiana, franceza, moldoveana și valaha, aceasta din urmă fiind de fapt una și aceeași limbă”. Instituțiile culturale pe care Constantin Mavrocordat le va reforma vor fi instituțiile prin care societatea secolului al XVIII-lea își va fi difuzat cu precădere valorile: Biblioteca, Școala și Cartea manuscrisă sau tipărită. Este cunoscut faptul că Biblioteca Mavrocordaților de la Mănăstirea

Văcărești, constituită prin grija lui Alexandru Mavrocordat Exaporitul și a lui Nicolae Mavrocordat – bunicul și tatăl lui Constantin era o instituție prestigioasă în Europa aceluia timp.

O personalitate culturală atât de îndrăgostită de carte nu putea ignora școala pe care încearcă să o reformeze, luând, și în acest sector al vieții publice, câteva măsuri inovatoare, importante pentru dezvoltarea ulterioară a învățământului românesc. O primă măsură semnificativă pentru istoria învățământului este introducerea limbii române în învățământul elementar și mediu: „Deci în Academia Domnească elevii vor învăța acum pe lângă greacă, limba cultă a Orientului, și latina, limbă cultă a Occidentului și în același timp în mai multe școli și limba strămoșească“. Tot reformatorul principe va institui inspecția școlară, în anul 1734, când îl va obliga pe mitropolitul Moldovei să verifice dacă profesorii își fac datoria față de elevii lor „să-i învețe precum se cade și să-i procopsească“. Poate cea mai importantă reformă din educație a fost trecerea mijloacelor de întreținere ale Academiei din Iași pe seama vistieriei, iar, în Țara Românească, pentru ca Academia să dispună de mai multe încăperi destinate sălilor de curs, îi va strămuta pe egumeni și pe călugări de la Mănăstirea Sf. Sava. Promotor al culturii și mare iubitor de carte, Constantin Mavrocordat va trimite cincisprezece tineri, fii de boieri la Veneția, pentru studii și va prevedea un ajutor care consta în hrană și îmbrăcăminte pentru elevii săraci, dornici de învățătură. În domnia sa moldoveană dintre anii 1741-1744, domnul luminat va introduce, în școală, studiul limbilor latină și arabă. O imagine amplă a politicii școlare pe care a desfășurat-o cu entuziasm principele fanariot ne oferă *Ion Neculce în preacunoscutul său Letopiseț*: „Mai socotit-au măriia sa Constantin-vodă pentru școli de învățătură, de le-au mai întărit școalele cele elinești și cele slavonești. Așisdere au mai făcut școli de învățătură și latinești și arăpești, și au dat de știre tuturor mazililor în toată țara ca să-și aducă copiii la învățătură la școală, ca să învețe orice limbă le-ar fi voia, pentru ca să se afle oameni învățați și în pământul nostru al Moldovii, precum sunt și printr-alte țări și părți de locu.“

Mănăstirea Văcărești, cunoscută și ca Închisoarea Văcărești, a fost un ansamblu arhitectonic construit între 1716-1736 în stil brâncovenesc, unul din cele mai valoroase monumente istorice din București, demolat în anul 1986 din ordinul lui Nicolae Ceaușescu.

Mănăstirea Văcărești, în 1906

Mănăstirea Văcărești în ianuarie 1987

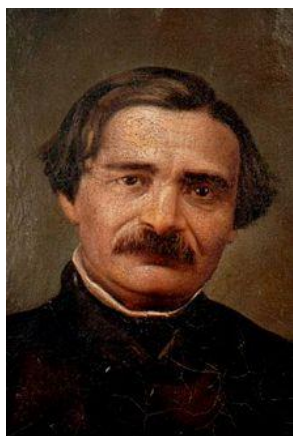
Bibliografie

Constantin Mavrocordat – promotor al culturii

Dr. Niculina Vârgolici, Departamentul de Științe Administrative Facultatea de Litere, Universitatea din București

Dr. Ioana Vasilescu Muzeul Național al Literaturii Române.

8 APRILIE

La 8 aprilie 1829, a apărut, la București, primul periodic din Țara Românească: „Curierul Românesc”, editat de Ion Heliade Rădulescu.

Curierul Românesc a fost prima gazetă în limba română cu apariție constantă și îndelungată, publicată în Țara Românească între anii 1829 - 1859 sub conducerea lui Ion Heliade Rădulescu. Acesta dorea ca foaia să fie „administrativă, comercială și politică”. În realitate, ea a fost preponderent administrativă fiind precursora Monitorului oficial.

Ion Heliade-Rădulescu (născut 6 ianuarie 1802, Târgoviște, Țara Românească – decedat 27 aprilie 1872, București, România) *a fost un scriitor, filolog și om politic român, membru fondator al Academiei Române și primul său președinte*, considerat cea mai importantă personalitate din cultura română prepașoptistă, prin aportul său cultural și estetic la dezvoltarea literaturii române, fiind apreciat și ca un precursor al poeziei moderne. După obiceiul și în spiritul vremii, Ion Heliade Rădulescu învață limba greacă, înainte de a învăța să citească românește din lucrarea *Istoria pentru începutul românilor în Dacia* a lui Petru Maior (asemeni lui C. Negruzzi, în Moldova), sub influența mamei sale, Eufrosina care "știa carte numai grecească", după cum mărturisește Heliade.

În 1818, el devine elevul lui Gheorghe Lazăr, căruia îi va urma la conducerea școlii de la „Sfântul Sava”. Este membru activ al asociațiilor culturale din epocă: Societatea Literară (din 1827), Societatea Filarmonică (din 1833), întemeietor al presei din Țara Românească.

Societatea Filarmonică, înființată în 1833 de Ion Câmpineanu, împreună cu Ion Heliade-Rădulescu a fost o asociație al cărei țel declarat era încurajarea dramaturgiei naționale.

Societatea mai avea și un țel ascuns, fiind dublată de o asociație secretă colportoare de idei politice și sociale, precum: unirea Principatelor, introducerea votului universal, statornicia egalității înaintea legii, dezrobirea Țiganilor ș.a.

Societatea și-a axat extrem de mult preocupările pe crearea propriei generații de actori cu pregătire de nivel european. Principalele probleme cu care s-a confruntat în scurtă sa activitate (1833-1837) au fost cele financiare. Cu toate că membrii săi au donat anual din veniturile personale în scopul achiziționării costumelor, plății chiriei și altele, societatea ducea lipsa de fonduri, pe fondul ignoranței celor de la putere. Nu se cunosc foarte clar motivele pentru care Societatea își încetează activitatea, dar se presupune că acestea au fost în mare parte de ordin financiar.

Ion Heliade-Rădulescu a decedat pe 27 aprilie 1872.

8 APRILIE 1911

La 8 aprilie 1911, s-a născut Emil Cioran, filozof și scriitor român stabilit în Franța. Emil Cioran a fost un filozof și scriitor român devenit apatrid și stabilit în Franța, unde a trăit până la moarte fără să ceară cetățenia franceză.

Motto: „Dragostea crește în ardorile banalității și se micșorează în trezirile inteligenței. Dobitoicia extatică se repetă cu ușurință, căci nicio piedică nu intervine dintr-un creier luciu. „Creșteți și vă înmulțiți” – poruncă într-un univers de slugi, deschise spre patima orizontală și incapabile de voluptăți fără tăvăliri.” – *Emil Cioran în „Îndreptar pătimas” – anul 1945*

„A iubi înseamnă
a suferi și cum mulți
fug de suferință,
puțini știu să iubească.”
Emil Cioran

VOCEA
NAȚIONULUI

„Cel care vorbește în
numele celorlalți
e totdeauna impostor.
Politicienii, reformatorii
și toți cei care invocă
un pretext colectiv
sunt niște trișori.”
Emil Cioran

Emil Cioran s-a născut la 8 aprilie 1911, la Rășinari, în comitatul – pe atunci – Sibiu, tatăl său, Emilian Cioran, fiind protopop ortodox, preot în sat și consilier al Mitropoliei din Sibiu – unul dintre cei mai respectați oameni din localitate, iar mama sa, Elvira, fiind fiică de nobil transilvănean originară din Veneția de Jos, de lângă Făgăraș.

Cioran pășește în clasa I la școala generală din satul natal, aceeași unde avea să învețe și Octavian Goga, pe parcursul primelor clase dovedindu-se „deplin corespunzător” la purtare morală și „distins” la religie și morală, citire, scrierea corectă, gramatică, aritmetică-geometrie, fizică-chimie și celelalte.

Continuă învățătura la Liceul „Gheorghe Lazăr” din Sibiu, una dintre școlile de elită ale orașului, atunci și acum.

Pentru a participa la cursuri, Cioran a plecat din Rășinariul natal cu o tristețe extraordinară, fiind nevoit să locuiască în gazdă, la Sibiu.

În liceu, Cioran se dovedește deosebit de silitor, cu calificativele „foarte bine” la religie, limba română, franceză, istorie, geografie, științe naturale și desen și „bine” la germană, matematică, muzică și restul.

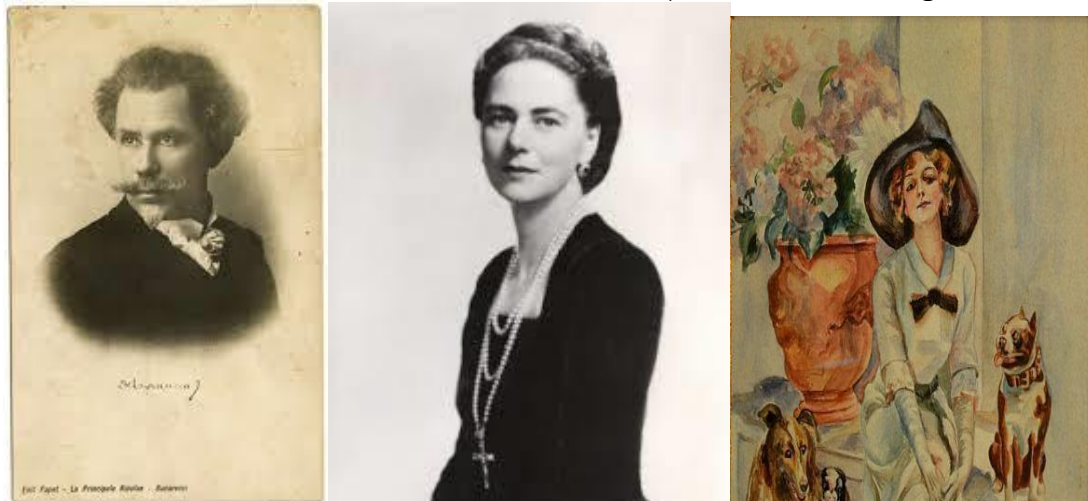
La vârsta de 17 ani devine student al Facultății de Litere și Filosofie din cadrul Universității București, unde a fost coleg cu Constantin Noica și i-a avut profesori pe Tudor Vianu și pe Nae Ionescu.

În această perioadă, Cioran, bun cunoscător al limbii germane, i-a studiat în limba lor maternă pe Immanuel Kant, Arthur Schopenhauer, și mai ales pe Friedrich Nietzsche, manifestând o înclinație spre agnosticism, sau cum spunea el ulterior spre „inconveniența existenței”. Începe să fie influențat de operele lui Georg Simmel, Ludwig Klages și Martin Heidegger, precum și de filozoful rus Lev Șestov, care situase întâmplarea în centrul sistemului său de gândire.

11 APRILIE 1858

La 11 aprilie 1858, la București, s-a născut Barbu Ștefănescu Delavrancea, scriitor, orator și avocat român, membru al Academiei Române și primar al Capitalei. Este tatăl pianistei și scriitoarei Cella Delavrancea, precum și al arhitectei Henrieta (Riri) Delavrancea.

Barbu Ștefănescu Delavrancea a murit, la Iași, în data de 29 aprilie 1918.

Interesat de linia melodică a folclorului românesc, temperamental un liric, scriitorul cultiva în același timp o proză realistă a observației vieții, cu o expresie crudă, adoptată ca formă de renunțare la formele idilice ale existenței. Delavrancea respinge "naivitățile romantice", în numele unei preferințe pentru "autenticitatea" naturalistă, care n-a dispărut nici în ultima etapă a creației sale. În întreaga sa activitate literară, Delavrancea a demonstrat o mare prețuire pentru valoarea umană a omului simplu, omul naturii, fata de taranul cu întreaga sa zestre spirituală, cu imaginația sa ingenuă, pe care, de altfel, în discursul de recepție la Academie și în articolul necrolog despre Ispirescu o va aprecia într-un mod deosebit. Temperament cu fond romantic, oscilând între realitate și fantezie, prin bogăția problematicii operei sale, Delavrancea reprezintă una din cele mai puternice prezente literare de la sfârșitul secolului al XIX-lea și începutul secolului XX.

Cella Delavrancea urmează studii de pian, la început în familie, apoi la Conservatorul din București, urmate de un stagiul de perfecționare la Paris. Întrucât tatăl său, scriitorul Barbu Ștefănescu Delavrancea era un apropiat al familiei Caragiale, Cella, a crescut alături de fiii și fiica lui Caragiale, pe care i-a evocat în cărțile sale cu caracter memorialistic.

În anul 1909 Ion Luca Caragiale scria despre ea „*Un copil minune, Cella Delavrancea, care domesticește un monstru sălbatic*”: ARTA. (Ion Luca Caragiale)

Henrieta Delavrancea - Gibory a fost una dintre primele femei arhitect admise la Școala Superioară de Arhitectură din București dar, datorită suspendării cursurilor pe durata Primului Război Mondial, nu a fost prima femeie care a absolvit. A fost fiica lui Barbu Ștefănescu Delavrancea și soră a scriitoarei și pianistei Cella Delavrancea. Alături de Horia Creangă, George Matei Cantacuzino și Octav Doicescu, face parte din generația de arhitecți care a avut o contribuție importantă la formarea școlii de arhitectură modernă românească.

16 APRILIE 1935

La 16 aprilie 1935 a murit Panait Istrati, scriitor român de limba franceză. A scris "Chiralina" și "Ciulinii Bărăganului".

Panait Istrati a fost un scriitor uriaș, dar mai presus de toate a fost un om care a înțeles viața și a trăit-o dincolo de etichetele trecătoare. Hamal în portul Brăila, hoinar prin lume, sinucigaș, star al literaturii, intelectual, comunist, fascist, burghez, renegat. Panait Istrati nu a făcut decât să se revolte prin scris împotriva nedreptăților sociale, sperând la o lume mai bună.

„Panait Istrati, prieten al visătorilor și învinșilor“, aceste cuvinte sunt scrise cu litere îngroșate pe casa cu numărul 3 de pe strada Paleologu, din cartierul armenesc al Capitalei.

La etajul cinci, și-a petrecut ultimii ani, izolat și bolnav de tuberculoză, scriitorul care și-a trăit toată viața în galop printre oameni. Panait Istrati a fost stânjenitor, revoltător, sfidător. A fost un Don Quijote zdrobit de omenire. Un visător și un învins.

„Eu însumi sunt un învins al propriei mele victorii. Numai învinșii sunt demni de simpatie. Unde-i realitatea? Între degetele mele sau în visul meu?“, scria el spre finalul vieții.

Născut într-o familie săracă, Istrati a crescut într-o lume simplă, dar generoasă, cu necazuri la tot pasul, în care pâinea se câștiga cu trudă, așa că a fost pe viață un apărător al oamenilor muncitori, necăjiți și umili. Așadar, e lesne de înțeles de ce a fost vrăjit de ideologia comunistă și socialistă încă din adolescență. „

Idealismul romantic al lui Istrati este limpede înfățișat de decepția suferită odată ce s-a lovit de realitatea comunistă, profund diferită de ce-și imagina el. Istrati hoinărește prin toată țara, lenevește în care cu fân și străbate drumuri sălbatice de munte în tovărășia lui Mihail Sadoveanu și a profesorului dr. I. Mironescu. Stă de vorbă cu oamenii simpli și trage concluzii. „Mizerie, fascism, somnolența poporului. Singura forță vie: reacțiunea războinică și imperialistă. Se cumpără totul și totul este de vânzare.

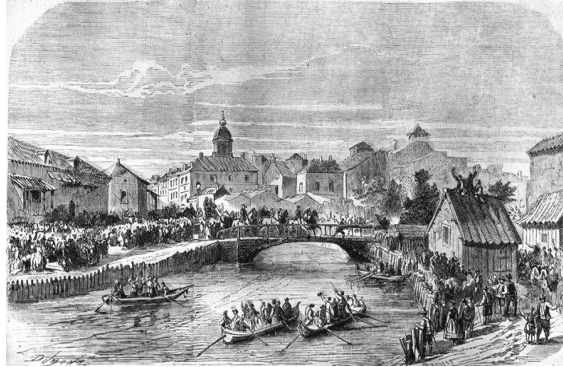
„Eu nu mă uit la ce spun oamenii, ci la ce fac oamenii“, mai scria Istrati tot în „Spovedanie pentru învinși“.

De mii de ani se glorifică numai cei victorioși. Iată adevărul: dreptul de a fi fericit cu prețul nenorocirii altora! Dreptul de a triumfa, călcând peste durerile semenilor tăi. Să răsturnăm cumpăna milenară a prejudecății și a egoismului și să ne declarăm solidari cu învinșii, să fim toți învinși, până n-o mai exista cuvântul învingere și nici învingători. Să ne considerăm toți învinși, atâta timp cât frați de-ai noștri gem în lanțuri, pier în întuneric, ori sunt nevoiți să se prostitueze. Panait Istrati, în „De ce scriu și pentru cine scriu“

20 APRILIE 1839

Regele Carol I

Intrarea în București a Principei Carol I (10 mai 1866)

La 20 aprilie 1839, s-a născut Carol I, primul rege al României. În cei 48 de ani ai domniei sale (cea mai lungă domnie din istoria statelor românești), Carol I a obținut independența țării, datorită căreia i-a și crescut imens prestigiul, a redresat economia, a dotat România cu o serie de instituții specifice statului modern și a pus bazele unei dinastii. ”Aceasta este o țară a viitorului!”, a afirmat regele Carol I. Din punct de vedere economic, prințul a dovedit aici o surprinzătoare clarviziune, care s-a împlinit prin organizarea în 1906 a liniei directe de navigație de la Constanța la Egipt. A construit în Munții Carpați Castelul Peleş, care a rămas și acum una dintre cele mai vizitate atracții turistice ale țării. După războiul ruso-turc (1877-1878), România a câștigat Dobrogea (dar a pierdut sudul Basarabiei)^[15], iar Carol a dispus ridicarea podului peste Dunăre, între Fetești și Cernavodă, care să lege noua provincie de restul țării. Principalul scop al prințului a fost să pună pe picioare țara, care întâmpina dificultăți în mai toate domeniile. În acest demers el a urmărit să fie nepărtinitor și să realizeze ce este mai bine pentru țară, deși uneori ceea ce considera monarhul că este ”binele” țării nu pare să fi fost și ceea ce românii înșiși considerau.

Regele Carol a fost descris drept o persoană rece. Era permanent preocupat de prestigiul dinastiei pe care o fondase. Soția sa, regina Elisabeta, îl caracteriza ca „o persoană care își poartă coroana și în somn”. Era foarte meticulos și încerca să își impună stilul fiecărei persoane care îl înconjură. Ziaristul Paul Lindenberg, un mare gazetar și un bun scriitor german, care a trăit între 1859-1943, a călătorit în jurul lumii și a ajuns și în România Mică, în 1905. Un an mai târziu avea să publice o biografie a lui Carol I, în limba germană. Paul Lindenberg a scris despre Carol I, în cartea sa: „... Carol a fost un copil gîngăș; voiciunea tinerească era atenuată de un anumit calm, care s-a manifestat de timpuriu în felul lui de a fi; delicat la chip și cu un fizic aproape ca de fată, cu păr închis la culoare și ușor ondulat, el s-a bucurat totuși de o sănătate robustă.”

Autorul, menționează în cartea sa, că primele cuvinte ale lui Carol către români au fost: “Români! Căldura cu care m-ați primit mi-a dovedit că sunt într-adevăr între voi Binevenitul. Voi lucra neconținut spre a păstra acest titlu. Ajuțați-mă prin iubirea și încrederea voastră. Nimic fără Dumnezeu! este deviza familiei mele.

Dumnezeu a zis: Ajuță-te și te voi ajuta. Să ne ajutăm, dară, români, și Dumnezeu ne va ajuta. Carol”

***Coroana regilor României era fabricată dintr-o țevă de tun turcesc capturat la Plevna de armata română sub comanda lui Carol I. Poetul George Coșbuc a descris-o în volumul „Coroana de Oțel”.

Carol I, sfat peste timp: „Să ne ajutăm, români!”

13 APRILIE 1930

La 13 aprilie 1930, s-a născut Sergiu Nicolaescu, regizor, scenarist, actor și, după 1989, politician român. Este de departe cel mai prolific și mai vizionat regizor român din toate timpurile: 54 filme, plus 27 coproducții și peste 1 miliard de spectatori.

Sergiu Nicolaescu s-a nascut pe 13 aprilie 1930 la Tg-Jiu, in Duminica Floriilor. Este ambitios, perfectionist si nu renunta la un lucru pâna nu reuseste sa il faca foarte bine. La 5 ani a parasit Tg-Jiu, familia stabilindu-si resedinta la Timisoara. Acesta este de fapt orasul copilariei lui. De mic copil i-au placut filmele si isi dorea sa joace in ele. Era seful unei bande de circa 30 de copii, iar zona lor se intindea de la Spitalul Militar pâna la podul dintre Cetate si Mehala. A facut ultimele 4 clase de liceu in 2 ani.

1948 - La terminarea liceului, a intrat la trei facultati: Belle Arte, Politehnica si Scolala de Ofiteri de Marina. Lucra pentru rege, la Savârsin si astfel i s-a propus sa plece cu acesta, când a parasit România, dar regele s-a razgândit si astfel a ramas in tara. Pe 5 ianuarie 1948 regele a fost arestat. Tatal sau a fost arestat si el si a stat nejudecat cam un an; adus la Bucuresti a fost anchetat chiar de Nicolschi, in cladirea Senatului de astazi, pe atunci Minsterul de Interne. A fost condamnat la 7 ani, in urma unui proces tipic comunist, ajungând la Canal. Tatal sau a murit in '94, cand avea 92 de ani.

1954 - La doi ani de la absolvirea Politehnicii, i s-a propus un post de director tehnic la un I.A.S de lânga Bucuresti, devenit mai târziu Gospodaria partidului. Întâmplarea a facut sa se întâlneasca cu un coleg din Politehnica, repartizat in Cinematografie si astfel ajunge sa aiba legatura cu acest domeniu.

1962 – Joaca in Memoria Trandafirului multumita lui George Macovescu si Mihnea Gheorghiu. Succesul acestui film a fost neasteptat, si s-a difuzat la Paris, de Craciun, timp de 10 ani. Filmul e o metafora: dureaza 7 minute si este o poveste cu flori ce intruchipeaza destinele unor oameni. A luat pentru el Premiul de Excelenta al Uniunii Tehnicienilor din cinematografia mondiala.

1967 - Are loc premiera pariziana a filmului "Dacii", era coproductie francezo-româna. Pe Champs-Elysees, in dreptul restaurantului "Fouquets" trona un afis al filmului, urias si având textul: "un film du Serge Nicolaesco". Era o foarte mare satisfactie pentru un tânar debutant de 37 de ani

1968 - A lucrat in calitate de regizor cu Orson Welles, Laurence Harvey si alti mari actori americani si europeni, chiar la Bucuresti la filmul Batalia pentru Roma - productie americano-germana.

1970 – filmul "Mihai Vitezul". Problema alegerii actorului pentru rolul Mihai Viteazu, a fost foarte complicată. A făcut o lista cu posibillii interpreti. Au candiadat pentru Mihai Viteazul vreo 10-12 actori, intre care si: Ilarion Ciobanu, Mircea Albulescu, Amza Pellea, Florin Piersic, George Constantin, Emanoil Petrus. Americanii l-au ales pe Sergiu nicolaescu si filmarile au inceput cu el.Mai tarziu au venit indicatiile ca Mircea Albulescu sa-l joace pe Mihai. S-a opus si a zis: "Eu sunt regizor, eu hotarasc! De azi, Amza Pellea va fi Mihai Viteazul."

In urmtorii 20 de ani a fost foarte activ si a facut cam doua filme si jumatate pe an.

După Revoluția Română din 1989, în care a fost implicat, Sergiu Nicolaescu a susținut Frontul Salvării Naționale, fiind ales în repetate rânduri senator pe listele acestei formațiuni politice, iar apoi pe ale PDSR (PSD).

La inițiativa sa s-a înființat Comisia Senatorială de Cercetare a Evenimentelor din 1989, inițial condusă de dânsul, iar ulterior de țărănistul Valentin Gabrielescu.

A scris mai multe cărți referitoare la Revoluția din 1989.

În 2004 a fost numit de președintele Ion Iliescu membru în Colegiul Național al Institutului Revoluției Române. Sergiu Nicolaescu a fost ales în Senat în legislaturile 1990-92, 1992-96, 1996-2000, 2000-04 și 2008-prezent.

Sergiu Nicolaescu a demonstrat în anii '70 o reală voință de a-și însuși tehnici narative și de montaj preluate din cinematograful american comercial, pe care le aplică filmelor sale de acțiune și suspans. Este genul pe care îl stăpânește cel mai bine.

S-a stins din viața pe 3 ianuarie 2013.

2 APRILIE 1915

La 2 aprilie 1915, în București, s-a născut Gică Petrescu. Gică Petrescu a fost cel mai longeviv cântăreț și compozitor român de muzică ușoară și populară. De-a lungul a șapte decenii de activitate și-a construit un repertoriu remarcabil prin bogăție și diversitate.

Mama l-a învățat de mic limba franceză și l-a inițiat în lumea muzicii, mai întâi interpretând la pianul din casă „*piese scurte, melodioase (...), ritmuri mozartiene*” și apoi, în primii ani de școală, dându-i lecții de pian. În casă exista un gramofon la care tatăl asculta uneori muzică ușoară.

În 1931, elev la Liceul „Gheorghe Șincai” cântă într-un ansamblu școlar, la chitară și vocal. La 15 ani urcă pentru prima dată pe scenă. La o serbare este descoperit de compozitorul Ion Vasilescu, care l-a dus la Radio, unde a cântat cu reputatul pianist și dirijor Iulian Ghindă. În urma unei suferințe discrete, mama sa moare, lăsându-l fără cel mai bun prieten.

Gică Petrescu face doi ani la Drept, dar părăsește studiile juridice în favoarea muzicii. *Decât să ajungi un avocat mediocru, mai bine apucă-te serios de muzică. Un strop de talent, n-o să-l înveți la seminar, în nici o facultate. Cultivă-l și folosește-te de el!* - îl sfătuiește tatăl său.

Primul „contract de diseur” l-a avut la grădina restaurant *Princiari* de pe șoseaua Kiseleff, unde a cântat cu maestrul Fănică Luca. Atunci avea un repertoriu de 60 de cântece, tangouri și române.^[5]

În 1933 este angajat oficial ca solist vocal, la localul de lux occidental *Galeries Lafayette* cântând cu Orchestra James Kok.

În 1937 numele Gică Petrescu se impune tot mai mult. Afișele elegantului *Cazinou de la Sinaia*

În 1939 este invitat în Germania, într-un turneu de înregistrări, ca solist în celebra Orchestră de jazz a lui Dinu Șerbănescu.

În 1940-1944 cântă pe scenele teatrelor Gioconda și Savoy.

În 1946, la barul-grădină „Arizona”, s-a introdus ultima noutate tehnică, microfonul.

Într-o seară vine ca oaspete marele violonist Yehudi Menuhin. Gică Petrescu i-a cântat șansonete, șlagăre americane, dar... l-a entuziasmat și emoționat cu cântecele La margine de București, Suflător de papugiu și Costică, Costică. Menuhin l-a bisat îndelung, așa că acesta i-a cântat de trei ori pe Costică...

În același an intră în atenția autorităților, deoarece poliția îl reclama la Ministerul Culturii pentru ca repertoriul său conține cântece occidentale. În 1953 cu ocazia „Festivalului Internațional al Tineretului” de la București, la Teatrul Savoy, are loc „Concertul popoarelor”. Gică Petrescu cântă, cu mare succes piese în câteva limbi străine, multe din repertoriul Yves Montand.

În 1993-1995 apare cartea biografică *Viața și cântecele lui Gică Petrescu*, scrisă de compozitorul și muzicologul George Sbârcea zis și *Claude Romano*, având ca bază de documentare caietele și albumele, afișele și fotografiile strânse cu devoțiune de tatăl artistului.^[7]

La 84 de ani, semnează un contract de înregistrare a 3 CD-uri cu cele mai dragi melodii cântate în toată cariera sa. Orchestrații noi, înregistrări noi într-un studiou digital. Și-a uimit colaboratorii cu seriozitatea și vitalitatea lui, devenite proverbiale. Neavând nevoie de repetiții, a strâns multe piese dintr-o bucată, preocupat ca vocea să fie bine. CD-urile s-au vândut ca pâinea caldă, în zeci de mii de exemplare, fiecare.

În 2003, pe 5 mai primește la Palatul Cotroceni „Steaua României în grad de cavaler”, distincție înmănată de Ion Iliescu, președintele în exercițiu al României. În 2004-2005 apare tot mai rar în public. Bolnav, se auto-izolează într-o singurătate în care admite doar 4-5 prieteni foarte apropiați. Îi lipsesc scena și respirația vie a publicului. Presa de scandal îi pândește ușa și ferestrele apartamentului.

În 2006, Marius Tucă îi dedică în Jurnalul Național (februarie) o Ediție de colecție, realizată de Dana Andronie. Un admirabil demers jurnalistic de substanță, care conturează, în premieră, viața și cariera celui mai mare cântăreț român din toate timpurile, cu mărturii la cald ale prietenilor și colaboratorilor, fotografii, afișe. Semnează: compozitorii, textierii, cântăreții, realizatorii TV și radio, artiștii de revistă, oameni politici, admiratori, vecini de bloc, oameni simpli din piețe și magazine, melomani de toate vârstele. Alte patru ediții speciale îi vor fi dedicate în anii următori alături de două CD-uri Best of.

Duminică 18 iunie 2006, ora 18:00, în cadrul galei „Premiile muzicale Radio România Actualități” a fost programat și un premiu special („Cântecul e viața mea”), dedicat lui Gică Petrescu. Cântărețul a murit chiar în dimineața aceleiași zile. ^[10]

6 APRILIE 1913

În ziua de 6 aprilie 1913, s-a înființat, la București, Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale (Academia de Studii Economice), prima instituție de învățământ superior economic din România.

Academia de Studii Economice din București a luat ființă în baza unei legi care a fost promulgată de Carol I prin Decretul Regal nr. 2.978 din 6 aprilie 1913, publicat în Monitorul Oficial al României din 13 aprilie 1913, sub denumirea de "Academia de Înalte Studii Comerciale și Industriale". Actuala denumire datează din anul 1967, de-a lungul anilor instituția a pregătit zeci de generații de economiști, contribuind la afirmarea și dezvoltarea învățământului, științei și culturii economice din România. Academia de Studii Economice din București este atașată tradiției gândirii libere, libertății academice, recunoașterii drepturilor și libertăților fundamentale ale omului și principiului supremației legii.

Cunoscutul academician, regretatul profesor Anghel Rugina, a absolvit aceasta prestigioasă instituție de învățământ superior în anul 1936, unde i-a avut ca profesori pe Virgil Madgearu, Victor Slăvescu și Nicolae Iorga.

Academia de Studii Economice din București

Carol I

9 APRILIE 1970

La 9 aprilie 1970, a fost inaugurat Aeroportul Internațional București–Otopeni.

În timpul celui de Al Doilea Război Mondial, aeroportul Otopeni a fost o bază pentru Al Treilea Reich al lui Hitler. Înainte de 1965, doar Aeroportul Băneasa oferea zboruri comerciale. Totuși, în locul vechii baze militare de la Otopeni, a fost construit un nou aeroport cu scopuri comerciale. Pista modernizată avea o lungime de 3500 m, fiind mai lungă decât cea a Aeroportului Orly din Paris. În programul de modernizări a fost inclus și un nou terminal de pasageri, atât pentru zboruri interne, cât și pentru zboruri externe.

Modernizările au continuat prin crearea unui foaier pentru celebrități, odată cu vizita în România a președintelui SUA, Richard Nixon, în august 1969. În anul 1986 a fost inaugurată a doua pistă, cu o lungime de 3500 m și a fost implementat un nou sistem de balizaj. Capacitatea de prelucrare a ajuns la 35–40 de aeronave pe oră.

În 1992 Aeroportul Otopeni a devenit un membru cu drepturi depline al Consiliului Aeroportuar Internațional.

Aeroportul București Otopeni este unul dintre cele mai moderne din Europa de Est și încă este în proces de dezvoltare.

Aeroportul Otopeni are un terminal cu două corpuri principale de clădiri (numite în limbaj colocvial, "terminale"), unul pentru plecări și altul pentru sosiri.

În martie 2011 s-a extins corpul finger (denumit și "Vioara") și s-a mărit numărul de porți de îmbarcare la 24, în urma unei investiții de 70 de milioane de euro.

APRILIE

EVENIMENTE INTERNAȚIONALE

- 1 aprilie 1948: Forțele sovietice din Germania blochează căile de comunicație către sectoarele de ocupație american, britanic și francez din Berlin, declanșând prima criză a Războiului Rece. Blocada Berlinului.
- 2 aprilie 1982: Trupe argentinene au debarcat în insulele Falkland, declanșând războiul Malvinelor, dintre Argentina și Marea Britanie, care a durat până la 14 iunie 1982.
- 2 aprilie 2005: A murit Ioan Paul al II-lea, papă al Bisericii Catolice și episcop al Romei din 16 octombrie 1978 până la moartea sa.
- 3 aprilie 1948: Președintele american Harry Truman a semnat Planul Marshall de ajutorare cu 5 miliarde de dolari pentru 16 țări europene afectate de cel de-al doilea război mondial.
- 4 aprilie 1944: Bombardament masiv al aviației anglo-americane asupra Bucureștiului, soldat cu mari distrugerii materiale și mii de morți.
- 4 aprilie 1949: Douăsprezece națiuni: Statele Unite, Marea Britanie, Franța, Belgia, Olanda, Danemarca, Italia, Luxemburg, Norvegia, Islanda, Canada și Portugalia, semnează Tratatul Nord Atlantic, creând NATO.
- 4 aprilie 1968: Martin Luther King Jr. este asasinat de James Earl Ray la un motel din Memphis, Tennessee
- 7 aprilie 1927: A fost efectuată cu succes prima transmisie televizată la mare distanță, în Statele Unite ale Americii. Secretarul Departamentului comerțului din SUA, Herbert Hoover, a ținut un discurs la Washington.
- 7 aprilie 1994: Extremiștii hutu au declanșat Genocidul din Rwanda, în care au ucis în decurs de o sută de zile peste 500.000 de opozanți.
- 7 aprilie 2009: Manifestații violente au avut loc la sediul Parlamentului și Președinției Republicii Moldova din Chișinău, după anunțarea rezultatelor alegerilor au început Protestele de la Chișinău din 2009 simpatizanții opoziției contestând corectitudinea alegerilor din urmă cu două zile.
- 8 aprilie 1820: Este descoperită celebra statuie grecească Venus din Milo în Insula Milos din Marea Egee.
- 8 aprilie 1973: A murit Pablo Picasso, pictor, sculptor, gravor și ceramist spaniol.
- 8 aprilie 2013: A murit Margaret Thatcher, om politic britanic, prim-ministru al Marii Britanii între 1979 și 1990, cunoscut și ca "Doamna de Fier".

- ✚ 8 aprilie 2016: A murit Mircea Albulescu, actor român, profesor universitar (doctor în arte), publicist, poet, prozator, membru al Uniunii Scriitorilor.
- ✚ 11 aprilie 1932: Este prezentat în România filmul Visul lui Tănase, o coproducție româno-germană. Acest film-scheci de N. Kirițescu a fost realizat la Berlin, iar rolul principal l-a avut Constantin Tănase.
- ✚ 12 aprilie 1961: Zborul primului cosmonaut din lume, Iuri Gagarin, la bordul navei „Vostok I”. Zborul a durat 108 de minute.
- ✚ 13 aprilie 1948: Marea Adunare Națională a votat Constituția Republicii Populare Române, prima constituție postbelică a României, care reflecta caracterul de tranziție al perioadei pe plan economic și social. A fost ales un nou prezidiu, în frunte cu C.I. Parhon, și un nou guvern, condus de dr. Petru Groza.